

meldt folkeregistret for at opnå ydelser fra kommunen. Således er kommunernes forpligtelser over for borgerne i henhold til folkeskoleloven og bostandsloven ikke afhængig af, om de pågældende er tilmeldt folkeregistret i kommunen eller har bopæl der. Det er tilstrækkeligt, at de pågældende faktisk opholder sig i kommunen.

Når der på disse områder lægges afgørende vægt på opholdsstedet (i modsætning til den faste bopæl eller folkeregisteradressen), skyldes det tungtvejende skole- og socialpolitiske hensyn.

Udvalget har ved overvejelserne af mulighederne for at afskære ydelser til personer, der bor ulovligt i sommerhusområder, ikke ment at kunne sætte sig ud over disse principielle hensyn, da udvalget er af den opfattelse, at virkningen af en sådan afskæring af ydelser næppe isoleret betragtet, i væsentlig grad vil virke til at løse problemet med den ulovlige helårsbeboelse i sommerhusområder.

Udvalget har derfor ikke foreslået konkrete lovændringer på ydelsesområdet.

Udvalget har herefter overvejet, om den ønskede effektivisering af forbudet mod helårsbeboelse (§ 7 a) eventuelt kunne opnås ved hjælp af mere traditionelle retsmidler. For på længere sigt at »rense« sommerhusområderne for helårsbeboelse og for at få mulighed for at håndhæve forbudet har udvalget stillet forslag om:

- Ophævelse af dispensationsadgangen.
- Indførelse af straffehjemmel med henblik på bødestraf.
- Etablering af en overgangsordning til afvikling af eksisterende ulovlig helårsbeboelse.
- Indførelse af tilsynspligt for kommunerne.

Endvidere har udvalget stillet forslag om, at adgangen til at meddele den i sommerhuslovens § 7, stk. 1, nævnte tilladelse til opførelse af mere end én beboelsesbygning på en selvstændigt matrikuleret ejendom i sommerhusområder delegeres til kommunalbestyrelsen, hvis afgørelse efter udvalgets opfattelse bør være endelig.

Udvalget har særligt lagt vægt på, at der føres en omfattende og vedvarende oplysningsvirksomhed over for befolkningen om den lovlige anvendelse af sommerhuse.

Udvalget har endvidere stillet forslag om forbedring af oplysningsgrundlaget gennem bygnings- og boligregistret (BBR) og CPR ved en tilføjelse til registreringen i BBR, dels om hvorvidt ejendommen er beliggende i et sommerhusområde, dels om hvorvidt den pågældende ejendom lovligt kan anvendes som helårsbolig.

Endelig indeholder udvalgets betænkning en sammenfatning af de administrative og økonomiske konsekvenser af de af udvalget stillede forslag.

2. Det gældende forbud mod helårsbeboelse i sommerhusområder

I sommerhuslovens § 7 a er det bestemt, at der i sommerhusområder ikke må opføres bebyggelse til helårsbeboelse, og at bestående bebyggelse ikke må tages i brug til helårsbeboelse, medmindre miljøministeren meddeler tilladelse hertil. Kompetencen hertil er delegeret til planstyrelsen som 1. instans.

Forbudet mod helårsbeboelse i sommerhusområder blev indsat i sommerhusloven i 1975 i forbindelse med vedtagelsen af kommuneplanloven.

Baggrunden herfor var, at de hidtil gældende anvendelsesbestemmelser i bygningsvedtægterne ville falde bort ved godkendelsen af § 15-rammer for sommerhusområderne, og nye anvendelsesbestemmelser ville ikke træde i stedet, før der eventuelt ved en lokalplan fastsattes bindende anvendelsesbegrænsninger for området. En stor del af landets sommerhusområder ville derfor ligge åbne for en overgang til helårsbeboelse, medmindre dette blev forhindret ved lov.

Forbudet mod helårsbeboelse gælder herefter for de sommerhuse, der er beliggende i sommerhusområder, sådan som disse fastlægges i lov om by- og landzoner.

Ifølge denne lovs § 2, stk. 3, er sommerhusområder:

1. områder, som i bygningsvedtægt eller byplanvedtægt er udlagt til sommerhusbebyggelse, og
2. områder, som en lokalplan overfører til sommerhusområde.

I *bygningsvedtægter* kunne man i medfør af landsbyggeoven af 1960 udlægge kystområder og andre egnede områder til sommerhusbebyggelse. I bygningsvedtægterne fastsattes de anvendelsesbestemmelser, som skulle gælde for områderne. Bygningsvedtægternes anvendelsesbestemmelser, men ikke selve udlægget, er for en stor del faldet bort efter reglerne i kommuneplanlovens § 59. Anvendelsesbestemmelserne blev afløst af reglen i sommerhuslovens § 7 a, jfr. ovenfor.

Et sommerhusområde kan endvidere være udlagt ved en *byplanvedtægt* i medfør af byplanlovene af 1925 og 1938 med senere ændringer. Byplanvedtægterne er opretholdt ved kommuneplanlovens § 59 og gælder derfor fortsat, medmindre de er ændret ved lokalplan.